

налъ края отъ дрехата на бѣловласия калугеръ и излѣзълъ отъ манастира. Качилъ се на коня си и решилъ, да се не връща дома си, докато не намѣри своята жена. Обикалялъ дълго изъ голѣмото царство. Ходилъ по сборове и панаири. Отбивалъ се по села и паланки. Престоявалъ въ голѣмитѣ градове и скиталъ по цѣли дни изъ тѣхъ. Дарявалъ всички бедни и нуждаещи се. Всѣки празниченъ день отивалъ да се помоли въ нѣкоя черква.

Стигналъ най-после и въ града, гдето била жена му, но той нищо не знаелъ за нея. Запжтилъ се за църквата. Предъ входа ѝ била седнала съ детенцето си на skutъ нѣкогашната болярка. Тя го съгледала и познала. Леко и незабелязано изтеглила горната си дреха и покрила лицето си съ нея. Когато приближилъ,

протегнала ржка за милость.

Той се вгледалъ въ окжсанитѣ ѝ дрехи и въ красивото момченце, съжалилъ се и бръкналъ въ джоба си. Извадилъ кесията си, изсипалъ всичко, що имало въ нея, и казалъ:

— За тебе и за малкото дете давамъ отъ сърдце всичко, що имаше въ кесията ми. А тамъ имало повече отъ 100 жълтици.

Случайно дрехата паднала отъ главата на просякинята. Боляринътъ се вгледалъ въ лицето ѝ и останалъ втрещенъ на мѣстото си. Като се посъвзелъ, той колѣничилъ и почналъ да цѣлува ржцетѣ на младата жена. Момченцето посегнало къмъ него. Той го прегърналъ, почналъ да го цѣлува и разплаканъ отъ радостъ го притисналъ къмъ сърдцето си. Жена му станала и тихо казала:

— Да отидемъ въ храма и да благодаримъ на Бога. Тя сложила въ кутията за беднитѣ всички съ-

